

Petra Štarková

Největší němehlo pod sluncem

Ilustrovala
Michaela Večerková

albatros | pasparta

Petra Štarková

Největší němehlo pod sluncem

Ilustrovala
Michaela Večerková

Vysvědčení

Paní učitelka volá: „Bára Zlámalíková!“ A v ruce drží vysvědčení. Bářino vysvědčení. Dívka se zvedne ze židle, vystoupí z lavice, udělá tři kroky a...

„Ááá!“ vykřikne, když letí k zemi. Zakopla o něčí aktovku. Paní učitelka si jen tiše povzdechne.

„Moc jsem přemýšlela o tvé známce z výtvarky, Barčo,“ říká. „Vím, že ti kazí vyznamenání, jenže kdybych ti dala lepší známku, bylo by to nespravedlivé.“

Bára podává paní učitelce ruku a bere si vysvědčení. Vtom si uvědomí, že jí maminka dala ráno kytku. Jenže ta leží na lavici. Dívka se pro ni chystá dojít, ale jakmile se rozběhne uličkou mezi lavicemi,

zнову padá. Tentokrát na nos. Děti se smějí, protože aby někdo upadl, když si jde pro vysvědčení, a potom ještě i cestou zpátky, to se často nestává.

„Nenechala sis tady něco?“ Paní učitelka raději vstane, přijde k jejímu místu a podává jí vysvědčení. Bára jí na oplátku předá květiny. Nos i koleno ji docela bolí, takže je ráda, že může zůstat sedět. Prohlíží si známky.

„Tak opravdu máš nakonec trojku?“ ptá se soucitně její sousedka Lucka. Na vysvědčení se zubí spousta jedniček, dvojka z tělocviku, dvojka z pracovního vyučování a trojka z výtvarné výchovy.

„Mám, no,“ přitakává Bára. Dívá se přitom na Lucčino vysvědčení se samými jedničkami a smutně si povzdychne. *Tolik bych chtěla mít taky takové!*

„Můžeme jít spolu cestou ze školy, chceš?“ navrhuje Lucka.

„Tak jo!“ příkyvuje potěšeně Bára a trochu se i usměje. Jen trochu, protože předtím se jí domů vůbec nechtělo, a teď se jí sice taky nechce, ale těší se, že alespoň nepůjde sama.

„Můžu se k vám přidat?“ ptá se před školou holka, která sedí sama v zadní lavici. Bára si vzpomene, že se jmenuje Bětko a přistěhovala se s maminkou před nedávnem. To už ale Lucka přikývne. Jdou tedy spolu parkem všechny tři a povídají si.

„S váma se aspoň nebojím domů,“ řekne najednou Lucka.

„Proč by ses bála, vždyť máš samé jedničky,“ podiví se Bára.

„Protože se naši pořád hádají,“ svěruje se Lucka. „A vůbec ještě nevím, kam pojedeme na dovolenou, protože táta chce jet jinam než máma, a ještě se nedohodli.“

„A ty se bojíš kvůli známčkám, Báro? Máš strach, že ti rodiče dají nějaký trest?“ zajímá se Bětko.

„To ne. Jenže až máma tu trojku uvidí, půjde si stěžovat do školy a udělá tam pořádný virvál,“ povzdechne si Bára. „Protože naši si budou myslet, že je ta trojka nespravedlivá.“

„No... jenže...“ začíná opatrně Lucka, a Bára ji přerušuje.

„Já vím,“ řekne ostře. *Já přece vím, že moje výkresy vypadají jako načmárané a že neumím stříhat tak, aby to vypadalo rovně,* říká sama sobě v duchu, aby to holky neslyšely. Nikdo jí to nemusí připomínat. Má přece oči. Teď se ale raději dívá pod nohy, protože tady v tom místě vždycky zakopne o pařez, a dnes už si koleno jednou rozbila.

„Co to tam je?“ ozve se najednou Bětka. „To vypadá jako... strašidlo? Nějaký zombík, nebo tak něco! Holky, já se bojím!“

Všechny tři se blíží k hustému křoví. Něco se tam skutečně blýská.

„Viděla jsem tam takový bílý obličej a kapala z něj jakoby krev!“ šeptá Bětka úzkostlivě a drží se vzadu.

Zombíci v parku

To je nesmysl, u nás v parku přece zombíci nejsou,“ říká roz-
„hodně Lucka a jde se podívat blíž. Ještě než stačí dojít ke křoví,
hradba keřů se rozhrne a vyřítí se z ní něco obludného. Proti nim
se pomalu přibližuje hubená postava oblečená do roztrhaných cárů,
s bílým zkrvaveným obličejem. Napřahuje k nim ruce a mumlá:

„Mozkyyy... mozky! Chci sníst vaše mozky!!!“

Vypadá to, že Bětce doslova zdřevěněly nohy. Stojí na místě
a křičí ze všech sil:

„Áááááá! Pomóóóóóó!“ A divoce kolem sebe mává rukama.

Lucka uskakuje stranou a přikrývá si pusou dlaní, takže nejde
poznat, jestli se diví, bojí, nebo směje. Bára udělá krok zpět a spadne
na zadek do trávníku vedle cesty. Zombie ji těsně minula a kráčí po
cestě dál.

„Mozkýyy!“ volá a napřahuje do prázdna dlouhé špičaté drápy.
Za ní vystupuje z křoví postava v klobouku.

„To už by stačilo,“ volá. „Myslím, že to máme!“ A míří stranou
od děvčat do míst, kde stojí stativ s kamerou.

Zombie k němu otočí hlavu a postěžuje si:

„No to je dost. Hrozně jsem se zpotil.“ Obrátí se a vrací se smě-
rem k děvčatům. Usměje se a řekne: „Ahoj holky.“ Poté kývne na
Báru: „Co výzo, máš trojku?“ Přijde k ní a pomůže jí vstát. „Pozor,
tady jsou kopřivy.“

Bára se tváří, jako by se vlastně nic zvláštního nedělo.

„Nechte ji! Nechte ji!“ hořekuje Bětka.

„Co blbneš? Já jí chci přece pomoci!“ říká příšera a opět se na-
klání k Báře. „Neboj, rodiče nějak uklidníme.“

